

Thinget ved 2den Behandling, vil den Nedsættelse, som der er Tale om, næsten ubeløstfækkende komme Dampskibene tilgode. I de sjældneste Færver vil det træffe enkelte af vore mindste Fragtskibe, men ellers vil det i Reglen kun komme Dampskibene tilgode, idet Skibene ellers meget sjældent og næsten aldrig komme til samme Havn 3 Gange i samme Måned og der både løse og lade. Man er altsaa gaaet bort fra hvad man tilsigtede, at komme ligesaa vel Skibe til Hjælp, om og saa i mindre Grad, saa dog efter samme Forhold som Dampskibe. Det er Forslagets Betydning, og istedetfor at det skulde antages og saa at være til Fordeel for Skibe, bliver det i Grunden til Skade for dem, thi idet man letter de Byrder, der hvile paa Dampskibsfarten, sætter man Dampskibene istand til endnu mere at kunne, jeg vil ikke sige, ødelægge, men concurrere med Skibene og nedfætte de allerede stærkt trykkelige Sætter. Ved Siden heraf lader Lovforslaget saaledes, som det er vedtaget og nu ligger for os, mange Urimeligheder i den tidligere Lovgivning bestaaende aldeles urørte; den tidligere Lovgivning af 4de August 1824 bestemte, at der skulde betales 12 R. for hver Commercelæst af Skibets fulde Drægtighed, naar et Skib enten løste eller ladede i en Havn, ligemeget hvor lidt eller hvor meget det var. Det var et temmelig strengt Gebyr, som fra 1824 af og til foranledigede Forhandlinger, indtil man, efter at Provindsstænderne vare hørte, ved Placat af 19de Februar 1845 bestemte, at naar der kun enten løstes eller ladede, skulde Gebyret nedfættes til det Halve. Men den Bestemmelse er altsaa gjældende, at naar et Skib løber ind til en Havn, og der foretager Løsning af et nok saa ringe Quantum af Skibets Drægtighed og indtager Ladning af et nok saa ringe Quantum af Skibets Drægtighed, saa skal det betale 12 R. for hver Commercelæst af den fulde Drægtighed. Det kan stundom lede til, at selve disse Consulatsgebyrer kunne løbe op til en Sum, der er højere end den Fragt, som Skibet faaer i den samme Havn, og denne Urimelighed hæver Lovforslaget ikke, som det nu er affattet. Efter dette kan et Skib, jeg vil sætte paa 40

Commercelæster, løbe ind til en Havn, løse 4 Commercelæster og lade 4 og forøvrigt være ballastet, saa skal det betale 40 Gange 12 R. Gaaer det til en anden Havn, for at forøge sin Ladning, og der er saa heldigt at faae, jeg vil sige 5 Commercelæster, saa skal der atter betales 6 R. pr. Commercelæst af den fulde Drægtighed. Saadanne Urimeligheder ville bestaae trods det Lovforslag, vi her behandle, hvis det vedtages i den foreliggende Skikkelse. § 2 i Udkastet indeholder en meget vilkaarlig Bestemmelse ved at tale om $\frac{1}{10}$ af Skibets Drægtighed. Et Skib paa 29 Commercelæster kan indtage i en saakaldet Mellemhavn — et vistnok mindre heldigt Udtryk — 3 Commercelæster og saa komme til at betale af Skibets fulde Drægtighed. Et Skib paa 30 Commercelæster kan derimod efter samme Paragraph ikke komme til at betale en Skilling af det samme Quantum. Disse Forhold søge nu vore Forslag at løde paa. Forslaget under Nr. 2 gaaer ud paa nogen Nedsættelse i Consulatsgebyrerne; de foreslaaes nedfætte med $\frac{1}{3}$, til 8 R. og 4 R.; men for at forebygge Misforstaaelse har jeg foreslaaet et Underændringsforslag, hvorved det vil komme til at hedde: „henholdsvis 8 R. og 4 R. M. for enhver Commercelæst af Skibets fulde Læstedrægtighed.“ Det har vistnok efter Udtrykket i den herhenhørende Skrivelse fra Udenrigsministeriet været paataent at foretage en Nedsættelse i Consulatsgebyrerne, men der er herimod anført en Grund, som ganske vist ogsaa er en saadan, nemlig, at efter Hertugdømmernes Afstaaelse have de danske Consuler lidt ikke ringe Afdrag i deres Indtægter. Det er ganske rigtigt et Argument, naar man stiller sig paa Consulernes Standpunkt; der ligger en Deel deri, og dersom det var saa, at det var disse Mænds Næringsvei at være Consuler, saa kunde det være meget vanskeligt at ville gaae imod dette Argument; men det er saare langt fra Tilfældet, det er ikke disse Mænds Næringsvei at være Consuler. De ere det kun, fordi det er dem en Ære, en Glæde, og fordi det giver dem Anseelse. De søge i Reglen en saadan Post ikke for Indtægtens Skyld, men af ganske andre ofte meget mere respectable Grunde end en aarlig Indtægt, og derfor er der ingen Grund til at frygte for, at vi ikke skulde kunne